

těl hrůzou, tak, jako jsem na parcele viděl, jak černý pes se zlatýma očima rval v koutě srnu a ona křičela hrůzou ne z toho, že jí krváčící zlaté oči. Tak ten králíček pištěl a já jsem nevěděl, co mám dělat, jen jedno jsem tu chvíli věděl, že kdybych měl pušku, tak bych konečně se zadostiučiněním zastřelil obě ty kočky a nepochoval je na tom mém kočícím hřbitově, ale odnesl bych je na smeťák a pohodil je, jako za starých časů se pochoval sebevrah, v noci, na místo odlehlé, a ve vší tichosti. A tak jak jsem byl nešťastný nad tím, co vidím, co přede mnou dělají ty moje milované kočičky, než jsem se odvážil se jen pohnout, ten králíček se natáhl, hrozně si vzdychl a celý se pak uvolnil a už se nepohnul, protože umřel hrůzou z toho, co viděl, umřel hrůzou nad tím, že nic jiného nechtěl, než chroustat si trávu a pít rosu, a teď byl kočkami shledán vinným ze zločinu, který neudělal. A tak se stalo, že za čas, když si rozdělily ty svoje děti, které už si brali sousedé a odnášeli si je domů, kdy jsem každé kotě oplakal, kdy jsem nespál tu noc, kdy kotátko odešlo do světa, kdy jsem se trošku zklidnil, protože už zůstalo jen pět kotátek, tak se stalo to samé, na co jsem už zapomenul, co se stalo s Mácou, tou kočkou, která najednou nenáviděla ty svoje děti

a odešla ode mne, jedinou a pak zase a zase, aby nakonec se už nevrátila, tak jak Škare dá kočička, tak Autičko, tak jak syčely a rvaly se mezi sebou, tak zničehonic praly ty svoje kofata, která ochrnovala děsem z toho, že se na ně maminka zlobí? A pokoušela se znovu a zase ta kofátka dát si s maminkou hubičku, dál chtěla, aby mohla v noci spát s maminkou tak jako dosud. Ale teď je ty milované maminky rvaly, syčely na ne, a parcela moje byla jen velkým domem hrůzy a poškození, syčení a mručení. A to nakonec pokračovalo tím, že tak jak syčely kočičí maminky na kofata, tak tuhle nenávisť přenesly i na mne, a tak chodily ke mně jen proto, aby mi ukázaly, jak mnou ty matky pohrdají, jak mne nenávidí, jen vešly, tak když se mi předvedly, tak se vzdalovaly a já jsem stál jako zasažený bleskem a nedovedl jsem spojit tu jejich nenávisť ke mně a nenávisť k vlastním dětem s ničím. Ten čas jsem musel dávat pozor, dělal jsem chybné výkony, a hlavně syčelo mi v hlavě, trvale mi duněla hlava jako telegrafní tyč, bolel mi malý mozek a já jsem začal dávat na sebe pozor, abych z toho všeho nezešlel, abych z toho, co jsem si nadrobil, abych to nemusel vyžrat do dna, abych se nepomátl. A prchal jsem do Prahy, a tam jsem chodil po ulicích, po hostincích, abych dál slyšel to samé, že copak já se mám, žiju si s kočičkami v Kersku